

Ter land, ter zee en in de lucht

GRAVE – Zestig jaar lang zijn Hans en Jacqueline Herrings met elkaar verbonden, in een leven dat heel bijzonder genoemd mag worden. Vanuit twee gezellige Brabantse gezinnen, met veel mensen samen, volgden jaren van samen op een boot met enkele matrozen. Van een huwelijk kwam een huwelijk. De kinderen werden aan wal geboren en twee van de drie dochters kwamen op kostschool. Europa werd te water aangedaan. Met een vrachtschip of een tanker. Toen de derde dochter zich aankondigde besloot het echtpaar in rustiger vaarwater samen verder te gaan. Grave werd de nieuwe thuishaven. De Maas een nieuwe vriend. Nieuwe wegen werden ingeslagen. Een leven als passant werd definitief ingeruild voor het leven in het stadje, dat het water als passant kent.

Door Freddy Klooté

Wie Hans aan de telefoon spreekt krijgt geen moment de indruk dat er iemand van 86 aan de andere kant zit. Een levendige man, met opgewekte stem en gevoel voor humor vertelt zijn levensverhaal:

“Ik ben in Tilburg geboren, dus een echte “Kruikenzeiker”. Ik heb een goede jeugd gehad in een gezin met drie jongens. We speelden buiten, als het kon. De oorlog was

in het begin de grote spelbreker. Ik zag een V1 midden op de stad neervallen. Ik keek naar eindeloze hoeveelheden vliegtuigen die overkwamen.

Na de oorlog kregen we van ons vader een kano. Die lag bij het Wilhelminakanaal. En toen is mijn liefde voor het water begonnen. Na de lagere school heb ik Mulo A en B gedaan en ik wilde naar zee. Tijdens de keuring voor de Zeevaartschool in Vlissingen zorgde mijn bril ervoor dat dit niet doorging. Op mijn 18e ben ik toch gaan varen op de internationale Rijnvaart. Ik

kwam in Duitsland, Frankrijk en Zwitserland, maar ook in België en natuurlijk in de Nederlandse havens en wateren. Ik heb een tijd het water vaarwel moeten zeggen omdat ik in militaire dienst moest, maar daarna ben ik weer snel naar het water gegaan.

Tijdens een bruiloft van een neef kwam ik Jacqueline tegen”.

>> 3

Echtpaar Hans en Jacqueline Herrings-Koreman viert diamanten huwelijk

Vervolg van voorpagina

Jacqueline (82): “Ik kwam uit een warm gezin met 6 kinderen. Mijn moeder was de jongste uit een groot gezin en als er iets te doen was, was het altijd druk en een gezellige boel. Bij ons kon alles. Na de lagere school heb ik het VGLO gedaan en daarna een opleiding voor doktersassistente gevolgd. Toch kwam ik elders terecht. Mijn broer had een modezaak en ik ben daar in de verkoop gaan werken. Dat is toen mijn “thuis” geworden. In 1958 ging ik naar de bruiloft van een neef en zag ik een leuke jongen. Hans Herrings. Het bleek ook een neef van hem te zijn die trouwde, maar toch waren we geen familie. Gelukkig maar, want we vonden elkaar leuk, maakten een afspraakje en kregen verkering. Hans voer toen alweer en ik woonde in Breda. Wekenlang zagen we elkaar niet en dat vonden we niet leuk. We hebben

elkaar heel wat brieven geschreven. Ik heb er hier nog 84 van Hans liggen”. Het diamanten paar kan er hartelijk om lachen. Jacqueline: “Dus heb ik afscheid van de mode genomen, zijn Hans en ik getrouwd en ben ik mee gaan varen. Tien jaar hebben we samen met de boten een groot deel van Europa gezien. Eerst met een vrachtschip en de laatste jaren op een tanker. We kregen in die tijd 2 kinderen. Als een geboorte zich aankondigde zorgden we ervoor dat we in de buurt van ons moeder waren. Daar stapte ik van boord en werden de 2 oudste dochters geboren. Toen ze wat groter werden gingen ze naar kostschool. Dat was best heftig om zo weinig bij je kinderen te zijn. Dus toen onze derde dochter zich aankondigde hebben Hans en ik samen besloten met varen te stoppen”. Het echtpaar legde aan in Grave. Hans: “Ik ben bij Rijkswaterstaat gaan werken, werd riviermeester op de Maas en

de laatste vijf jaar hoofdsluismeester van het Sluis- en Stuwobject in Grave. Na mijn pensioen, in 1993 ging ik weer varen. In een ballon bij Harrie de Greeff. Ik heb me hier nooit verveeld. Ik was één van de eerste Maessanghers, zat 30 jaar in het bestuur van de personeelsvereniging van Rijkswaterstaat, heb 20 jaar rondleidingen op Sluis en Stuw gegeven, deed vrijwilligerswerk bij THOS en de Soos en sportte veel”.

Jacqueline: “Ik ben in Grave bij de Thuiszorg gekomen en heb dit werk, met plezier, 15 jaar gedaan. Daarna heb ik mijn diploma voor pedicure gehaald en ben ik 35 jaar pedicure geweest. Ook zorg ik al 25 jaar voor het bloemschikken in de St. Elisabeth”.

Het echtpaar heeft 3 kinderen en 6 kleinkinderen: “En die zorgen in deze vreemde tijden enorm goed voor ons”. Burgemeester Roolvink kwam het diamanten huwelijkspaar gelukwensen.